

“मीठे बच्चे- म विदेही बाबा तिमी देहधारीहरूलाई विदेही बनाउनको लागि पढाउँछु, यो हो नयाँ कुरा, जुन तिमी बच्चाहरूले नै बुझ्दछौ।”

प्रश्न:- बाबालाई एउटै कुरा बारम्बार सम्झाउनु पर्ने आवश्यकता किन पर्छ?

उत्तर:- किनकि बच्चाहरूले घरी-घरी भुल्छन्। कुनै-कुनै बच्चाहरूले भन्छन्- बाबाले त उही कुरा बारम्बार सम्झाउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई अवश्य पनि उही कुरा सुनाउनु पर्छ किनकि तिमीले भुल्ने गर्छौ। तिमीलाई मायाको तुफानले हैरान गर्छ, यदि मैले सधैं सावधान गरिँ भने तिमी मायाको तुफानसँग हार खान्छौ। अहिलेसम्म तिमी सतोप्रधान कहाँ बनेका छौ र? जब बन्छौ तब सुनाउन बन्द गर्नेछु।

ओम् शान्ति। यसलाई विचित्र रूहानी पढाइ पनि भनिन्छ। नयाँ दुनियाँ सत्ययुगमा पनि देहधारीले नै एक-अर्कालाई पढाउँछन्। ज्ञान त सबैले पढाउँछन्। यहाँ पनि पढाउँछन्। ती सबै देहधारी एक-अर्कालाई पढाउँछन्, विदेही बाबा या रूहानी बाबाले पढाउनु हुन्छ, यस्तो कहिल्यै पनि हुँदैन। शास्त्रमा पनि कृष्ण भगवानुवाच लेखिदिएका छन्। त्यो पनि शारीरिक भयो। यो नयाँ कुरा सुनेर अलमलिन्छन्। तिमीहरूमध्ये पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार सम्झन्छन्- रूहानी बाबाले हामीलाई पढाउनु हुन्छ। यो हो नयाँ कुरा। केवल यो संगममा नै बाबा स्वयं आएर भन्नुहुन्छ, यिनीद्वारा मैले तिमीलाई पढाउँछु। ज्ञानका सागर, शान्तिका सागर, सबै आत्माहरूका पिता पनि उहाँ नै हुनुहुन्छ। यो बुझ्नु पर्ने कुरा हो नि। देखिनमा त केही आउँदैन। आत्मा नै हो मुख्य र ऊ अविनाशी छ। शरीर त विनाशी छ। अहिले उहाँ अविनाशी आत्मा बसेर पढाउनु हुन्छ। देख्न त तिमी सामुनै साकारमा शरीर बसेको देख्छौ तर यो तिमीले जानेका छौ- यो ज्ञान देहधारीले दिनुहुन्छ। ज्ञान दिनेवाला विदेही बाबा हुनुहुन्छ। कसरी दिनुहुन्छ? यो पनि तिमीले सम्झन्छौ। मनुष्यले त धेरै मुश्किलले सम्झन्छन्। तिमीलाई यो निश्चय गराउनको लागि कति मेहनत गर्नुपर्छ। उनीहरूले त भनिदिन्छन् निराकारको कुनै नाम, रूप, देश, काल नै हुँदैन। यो कुरा बाबा स्वयं बसेर पढाउनु हुन्छ। भन्नुहुन्छ- म सबै आत्माहरूका पिता हुँ, जसलाई तिमीले देख्न सक्दैनौ। सम्झन्छौ- उहाँ विदेही हुनुहुन्छ। ज्ञान, आनन्द, प्रेमका सागर हुनुहुन्छ। उहाँले कसरी पढाउनु हुन्छ? बाबा स्वयं सम्झाउनु हुन्छ- क कसरी आउँछु, कसको आधार लिन्छु? म कुनै गर्भबाट जन्म लिन्न। म कहिल्यै मनुष्य वा देवता बन्दैन। देवताहरूले पनि शरीर लिन्छन्। म त सदैव अशरीरी नै रहन्छु। मेरो नै ड्रामामा यो पार्ट छ, म कहिल्यै पुनर्जन्ममा आउँदिन। यो समझको कुरा हो नि। देख्नमा त आउँदैन। उनीहरूले त सम्झन्छन् कृष्ण भगवानुवाच। भक्तिमार्गमा रथ पनि कस्तो बनाएका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमी अलमलमा त पर्दैनौ? यदि केही पनि बुझ्दैनौ भने बाबासँग आएर बुझ। हुन त बाबाले सोधे विना पनि सबै कुरा सम्झाइरहनु हुन्छ। तिमीलाई केही पनि सोध्नु पर्ने आवश्यकता छैन। म यस पुरुषोत्तम संगमयुगमा नै अवतार लिन्छु। मेरो जन्म पनि अद्भुत छ। तिमी बच्चाहरूलाई पनि आश्चर्य लाग्छ, कति ठूलो परीक्षा पास गराउनु हुन्छ। धेरै ठूलो विश्वको मालिक बनाउनको लागि पढाउनु हुन्छ। अद्भुत कुरा छ नि। हे आत्माहरू, हरेक ५ हजार वर्षमा म तिम्रो सेवामा आउँछु। आत्माहरूलाई पढाउनु हुन्छ। कल्प-कल्प, कल्पको संगमयुगमा तिम्रो सेवामा आउँछु। आधाकल्प तिमी पुकार्दै आएका छौ- हे बाबा, हे पतित-पावन आउनुहोस्। कृष्णलाई कसैले पतित-पावन भन्दैन। पतित-पावन परमापिता परमात्मालाई नै भनिन्छ। बाबालाई पनि पतितहरूलाई पावन बनाउन आउनु पर्छ। उहाँलाई भनिन्छ- अकालमूर्त सत बाबा, अकालमूर्त सत टिचर, अकालमूर्त सदगुरु। सिक्खहरूका पनि धेरै राम्रा-राम्रा स्लोगन छन्। तर उनीहरूलाई यो थाहा छैन, सदगुरु अकालमूर्त कहिले आउनु हुन्छ। यो पनि गायन छ- मनुष्य से देवता किये करत न लागी वार...। कहिले आएर मनुष्यलाई देवता बनाउनु हुन्छ? उहाँ नै सर्वका सद्गति गर्नेवाला हुनुहुन्छ, यो त पक्का निश्चय हुनुपर्छ। आएर के भन्नुहुन्छ? केवल भन्नुहुन्छ- मनमनाभव। त्यसको अर्थ पनि सम्झाउनु हुन्छ, अरु कुनै अर्थ सम्झाउनुहुन्न। तिमीलाई सदगुरु अकालमूर्त बसेर यस देह द्वारा सम्झाउनु हुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ, तिमीले यो सम्झनुपर्छ। विश्वको मालिक बनाउनको लागि बाबालाई तिमी बच्चाहरूको सेवामा आउनु पर्छ। सम्झाउनु हुन्छ- हे रूहानी बच्चाहरू! तिमी सतोप्रधान थियो, फेरि तमोप्रधान बन्यौ। यो सृष्टिको चक्र घुम्छ नि। पावन दुनियाँ यी देवताहरूकै थियो। त्यो सबै कहाँ गयो? यो कसैलाई पनि थाहा छैन।

अलमलिएका छन्। बाबा आएर तिमीलाई समझदार बनाउनु हुन्छ। प्यारा बच्चाहरू! म एकै समय आउँछु, पावन दुनियाँमा म आउँछु नै किन! त्यहाँ त काल आउन सक्दैन। बाबा त कालको पनि काल हुनुहुन्छ। सत्ययुगमा आउनु पर्ने आवश्यकता नै हुँदैन। त्यहाँ काल पनि आउँदैन, महाकाल पनि आउँदैन। उहाँ आएर सबैलाई लिएर जानुहुन्छ। खुसी साथ जान्छौं नि! हो बाबा, हामी खुसीसाथ जानको लागि तयार छौं। त्यसैले त हजुरलाई बोलाएका थियौं यस पतित दुनियाँबाट शान्तिधाम हुँदै पावन दुनियाँमा लैजानुहोस्। यी कुरा घरी-घरी नभुल। तर माया दुस्मन खडा छ, घरी-घरी भुलाइदिन्छ। म मास्टर सर्वशक्तिमान हूँ, माया पनि शक्तिमान छ। उसले पनि आधा कल्प तिमीमाथि राज्य गर्छ, भुलाइदिन्छ त्यसैले दिनहुँ बाबालाई सम्झाउनु पर्छ। सधैं सावधान गरिने भने मायाले धेरै नोक्सान गरिदिन्छ। खेल नै पवित्र र अपवित्रको छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ— आफ्नो चालचलन सुधार्नको लागि पवित्र बन। काम विकारको लागि कति झगडा हुन्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ— अहिले तिमीलाई ज्ञानको तेस्रो नेत्र मिलेको छ। त्यसैले आत्मालाई नै हेर। यी शारीरिक आँखाले हेर्दै नहेर। हामी सबै आत्माहरू भाइ-भाइ हौं। फेरि विकारमा कसरी जान सकिन्छ? हामी अशरीरी आएका थियौं, फेरि अशरीरी बनेर जानु छ। आत्मा सतोप्रधान आएको थियो, सतोप्रधान बनेर स्वीट होम जानु छ। मुख्य हो नै पवित्रताको कुरा। मानिसहरू भन्छन्— सधैं उही कुरा सम्झाउनु हुन्छ, त्यो त ठीकै छ। तर जुन सम्झाइन्छ, त्यसमा चलून् त सही। गर्नको लागि सम्झाइन्छ। तर कोही कहाँ चल्छन् र। त्यसैले दिनहुँ सम्झाउनु पर्छ। यस्तो कहाँ भन्छन् र— बाबा हजुरले जुन दिनहुँ सम्झाउनु हुन्छ त्यो हामीले बुझिसक्यौं, अब हामी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छौं। अब छोड्नुहोस्। यसरी भन्छौं र? त्यसैले बाबालाई दिनहुँ सम्झाउनु पर्छ। कुरा त एउटै हो। तर गर्दैनन्। बाबालाई याद नै गर्दैनन्। भन्छन्— बाबा, घरी-घरी भुल्छौं। बाबालाई याद दिलाउनको लागि घरी-घरी भन्नु पर्ने हुन्छ। तिमीले पनि एक-अर्कालाई यही सम्झाऊ— आफूलाई आत्मा सम्झेर परमात्मालाई याद गर्यौं भने पाप काटिन्छ, अरु कुनै उपाय छैन। सुरु र अन्तमा यही कुरा भन्नुहुन्छ। यादले नै सतोप्रधान बन्नु छ। स्वयं नै लेख्छन्— बाबा, मायाको तुफानले भुलाइदिन्छ। त्यसोभए बाबाले के सावधान नगर्ने, छोडिदिने त? बाबालाई थाहा छ— नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार छन्। जबसम्म सतोप्रधान बन्दैनन्, जान सक्दैनन्। लडाईंको पनि सम्बन्ध छ नि। लडाईं लाग्ने नै छ तब-जब तिमी नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार सतोप्रधान बन्छौं। ज्ञान त एक सेकेण्डको छ। बेहदका बाबालाई पायौं, अब उहाँबाट बेहदको सुख तब मिल्छ जब पवित्र बन्छौं। पुरुषार्थ राम्रोसँग गर्नुपर्छ। कतिले त केही पनि बुझ्दैनन्। बाबालाई याद गर्ने अक्कल नै आउँदैन। कहिल्यै यो पढाइ त पढेका छैनन्। सारा चक्रमा निराकार बाबासँग कसैले पढेका छैनन्। त्यसैले यो नयाँ कुरा हो नि। बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई सतोप्रधान बनाउन हरेक ५ हजार वर्षपछि आउँछु। जबसम्म सतोप्रधान बन्दैनौं तबसम्म यो पद पाउन सक्दैनौं। जसरी अरु पढाइमा फेल हुन्छन् त्यसैगरी यसमा पनि फेल हुन्छन्। शिवबाबालाई याद गर्नाले के हुन्छ, केही पनि बुझ्दैनन्। पिता हुनुहुन्छ त्यसैले उहाँबाट अवश्य स्वर्गको वरसा मिल्नु छ। बाबा एकै पटक सम्झाउनु हुन्छ, जसबाट तिमी देवता बन्छौ। तिमी देवता बन्छौ फेरि नम्बरवार सबै पार्ट खेल्न आउने छन्। यति सबै कुरा वृद्ध माता आदिको बुद्धिमा बस्न सक्दैन। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर। उहाँ शिवबाबा नै सबै आत्माहरूका पिता हुनुहुन्छ। शरीरका पिता त हरेकका आ-आफ्ना छन्। शिवबाबा त निराकार हुनुहुन्छ, उहाँलाई याद गर्दा-गर्दा पवित्र बनेर शरीर छोडेर फेरि बाबाको पासमा पुग्नु छ। बाबाले सम्झाउन त धेरै सम्झाउनु हुन्छ तर सबैले एकनास बुझ्दैनन्। मायाले भुलाइदिन्छ। यसलाई युद्ध भनिन्छ। बाबा कति राम्रोसँग बसेर सम्झाउनु हुन्छ। कति धेरै कुराको स्मृति दिलाउनु हुन्छ। मुख्य जुन भुलेका कुरा छन् तिनीहरूको लिस्ट बनाऊ। एक बाबालाई सर्वव्यापी भनेको। भगवानुवाच— म सर्वव्यापी छैन। सर्वव्यापी त ५ विकार छन्, यो धेरै ठूलो भूल हो। गीताका भगवान कृष्ण होइन, परपिता परमात्मा शिव हुनुहुन्छ। यी गल्तीहरूलाई सुधार्यौं भने देवता बन्छौ। तर यस्तो कहिल्यै कुनै बच्चाहरूले लेखेका छैनन्— यी भूलहरूको कारणले दुनियाँ पावनबाट पतित बनेको हो, यो कुरा हामीले सम्झायौं। यो पनि बताउनु पर्छ। भगवान सर्वव्यापी हुन कसरी सक्नुहुन्छ। भगवान त एक हुनुहुन्छ जो सुप्रिम बाबा, सुप्रिम टिचर, सुप्रिम सदगुरु हुनुहुन्छ। कुनै पनि देहधारीलाई सुप्रिम फादर, टिचर, सदगुरु भन्न सकिदैन। कृष्ण त सारा सृष्टिमा सबैभन्दा उच्च हुन्। जब सृष्टि सतोप्रधान हुन्छ, तब उनी आउँछन् फेरि सतोमा राम, फेरि नम्बरवार आफ्नो समयमा नै आउने छन्। शास्त्रमा देखाउँछन्। सबैको विकार लिंदा-लिंदा गला नै कालो भयो। तर अहिले सम्झाउँदा-सम्झाउँदा गला नै सुक्छ। कुरा कति थोरै छ तर माया कति बेजोड छ। हरेकले आफ्नो दिलसँग सोधोस्— म यस्तो गुणवान सतोप्रधान बनेको छु?

बाबा सम्झाउनु हुन्छ जबसम्म विनाशको समय हुँदैन तबसम्म तिमीले कर्मातीत अवस्था प्राप्त गर्न सक्दैनौ। चाहे जतिसुकै पुरुषार्थ गर। सारा समय शिवबाबालाई बसेर याद गर, अरु कुनै कुरा नै नगर। बाबा! लडाईं भन्दा पहिला म कर्मातीत अवस्थालाई प्राप्त गरेरै देखाउने छु, यस्तो कोही निक्किल्याँस्- यस्तो ड्रामामा हुन सक्दैन। पहिलो नम्बरमा त एउटैलाई जानु छ। यो पनि भन्छन् हामीलाई कति मेहनत गर्नुपर्छ। माया त अझ पहलवान बनेर आउँछ। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- मेरो त एकदम नजिकै शिवबाबा बस्नुभएको छ, तर पनि म याद गर्न सकिदैन, भुलिहाल्छु। सम्झन्छ- मेरो साथमा बाबा हुनुहुन्छ। फेरि मैले पनि त याद गर्नुपर्छ, जसरी तिमीले गर्छौ। यस्तो होइन, म त साथमा छँदै छु, यसमा नै खुसी हुनु छैन। मलाई पनि भन्नुहुन्छ- निरन्तर याद गर, साथमा रहने तिमी पहलवान हौ, तिमीलाई त अझ बढी तूफान आउने छ। नत्र तिमीले बच्चाहरूलाई कसरी सम्झाउन सक्छौ? यी सबै तूफान त तिमीबाटै पास हुन्छन्। म उहाँको यति नजिक बसेर पनि कर्मातीत अवस्थालाई पाउन सकिदैन भने फेरि दोस्रो को बनिहाल्छ? यो लक्ष्य धेरै ऊँच छ। ड्रामा अनुसार सबै पुरुषार्थ गरिरहन्छन्। ठीक छ, कसैले यस्तो कोसिस गरेर देखाओस्- बाबा, हामी हजुर भन्दा पहिला कर्मातीत अवस्था प्राप्त गरेर देखाउने छौं। हुन सक्दैन। यो ड्रामा बनिबनाउ छ।

तिमीलाई पुरुषार्थ धेरै गर्नु छ। मुख्य, सारा कुरा छ चरित्रको। देवताहरूको चरित्र र पतित मनुष्यको चरित्रमा कति फरक छ। तिमीलाई विकारीबाट निर्विकारी बनाउनेवाला शिवबाबा हुनुहुन्छ। त्यसैले अब पुरुषार्थ गरेर बाबालाई याद गर्नु छ। नभूल। बाँकी विचारी अबलाहरू परवश छन् अर्थात् रावणको वश छन् त्यसैले के गर्न सकिन्छ? तिमी छौ राम ईश्वरको वश। उनीहरू छन् रावणको वश। त्यसैले युद्ध चल्छ। तर राम र रावणको युद्ध हुँदैन। बाबा तिमी बच्चाहरूलाई भिन्न-भिन्न प्रकारले सधैं सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! आफूलाई सुधार्दै जाऊ। सधैं राती आफ्नो जाँच गर, सारा दिनमा कुनै आसुरी चलन त चलिन? बगैंचामा फूल नम्बरवार त हुन्छन् नै। दुई फूल कहिल्यै उस्तै हुन सक्दैनन्। सबै आत्माहरूलाई आ-आफ्नो पार्ट मिलेको छ। हरेक पात्रले पार्ट बजाइरहन्छ। बाबा पनि आएर स्थापनाको कार्य गरेरै छोड्नुहुन्छ। हर ५ हजार वर्षपछि आएर विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ। बेहदका पिता हुनुहुन्छ नि त्यसैले नयाँ दुनियाँको नै वर्सा दिनुहुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) ज्ञानको तेस्रो नेत्रद्वारा आत्मालाई नै देख्नु छ। शारीरिक नेत्रले हेर्नु नै छैन। अशरीरी बन्ने अभ्यास गर्नु छ।
- २) बाबाको यादद्वारा आफ्नो दैवी चरित्र बनाउनु छ। आफ्नो दिलसँग सोध्नु छ- म कहाँसम्म गुणवान बनेको छु? मैले सारा दिन आसुरी चलन त चलिन?

वरदान:- हलचलमा निराश हुनुको सट्टा ठूलो दिल राख्ने हिम्मतवान भव कहिल्यै पनि कुनै शारीरिक बिमारी होस्, मनको तूफान होस्, धनमा वा प्रवृत्तिमा हलचल होस्, सेवामा हलचल होस्- ती हलचलमा निराश नबन। ठूलो दिलवाला बन। जब हिसाब-किताब आयो, दुखाडु भयो भने त्यसलाई सोची-सोची, निराश बनेर नबढाऊ, हिम्मतवाला बन, यस्तो नसोच हाय के गरुं... हिम्मत नहार। हिम्मतवान बनेमा बाबाको मदत स्वतः मिल्छ।

स्लोगन:- अरुको कमजोरीलाई हेर्ने आँखा बन्द गरेर मनलाई अन्तर्मुखी बनाऊ।